

НАРЪЧНИК ЗА ГРАЖДАНСКИТЕ И ПАЦИЕНТСКИТЕ ПРАВА

Част 1
Октомври 2008

Автори:

Ивана Мурджева

Милен Чавров

п.к. 15, 1606 гр. София тел.: 02/ 4818500 факс/тел.: 02/ 9522280
e-mail: hopehiv@abv.bg hope@hivbg.info skype: hopehiv
web: www.hope.hivbg.info

Изданието е осъществено със съдействието на

ИНСТИТУТ
ОТВОРЕНО
ОБЩЕСТВО
СОФИЯ

Тръст за гражданско общество в Централна и Източна Европа
Trust for Civil Society in Central & Eastern Europe

ПРЕДГОВОР

Съвременното българско здравно законодателство не съдържа текстове, дискриминиращи хората, живеещи с ХИВ/СПИН (ХЖХС). Нормативно те са равнопоставени с всички останали български граждани. На практика обаче няма здравно заведение в страната, освен четирите инфекциозни клиники със специализираните отделения към тях, което да третира ХЖХС по същия начин, както останалите пациенти.

В опита си да намали стигмата към ХЖХС и подобри здравното им обслужване Законът за здравето и правилникът за неговото приложение визират специално тази пациентска общност, въпреки че ХИВ-инфекцията е далеч по-трудно предаваема от други инфекции, които не са предмет на специална законодателна уредба. Член.53^а ал.3 на правилника гласи: “Болните от СПИН или носителите на неговия вирус със соматични заболявания се лекуват в здравни заведения по профила на соматичното заболяване.”

Този текст масово не се спазва, като се започне от общопрактикуващите лекари и се стигне до медицинските специалисти с различен профил (особено хирурзи и стоматолози), но здравната администрация на всички нива, включително МЗ изглежда не е в състояние или няма желание да санкционира неизпълнението му. Трите неправителствените организации на ХЖХС в България се опитват ежедневно да решават конкретните здравни проблеми на ХИВ-серопозитивните, но често поради страхове хората не съдействат и сами се отказват да защитават правата си.

Наскоро фондация “Надежда срещу СПИН”, която е активен застъпник на човешките и пациентски права на ХЖХС успя да защити малък проект пред институт “Отворено общество” в рамките, на който е съставен и настоящия наръчник.

Този краткосрочен проект, наречен “Живот с ХИВ – за социална интеграция и равнопоставеност на здравните грижи и лечение” е първият организиран подход за повлияване върху мисленето на медицинската общественост и институциите, имащи отношение към ХЖХС като за хора, равнопоставени пред гражданските и медицинските закони.

Една от неговите подцели е да съдейства за повишаване на капацитета на ХЖХС за социализация, търсене и отстояване на правата им. Дейностите по тази подцел са: (1) Разработка от екипа на фондацията, отпечатване и публикуване в интернет сайта на фондацията на “Наръчник за гражданските и пациентските права” и (2) Провеждане на еднодневен семинар по граждански и пациентски права за ХЖХС.

В ръцете ви е вече наръчникът, с който екипът на фондацията се надява да запълни една празнота в познанията на ХЖХС относно техните граждански и пациентски права и да ги импулсира към действия за реализиране на тези техни права.

От Екипа на фондация “Надежда срещу СПИН”

ЧАСТ I

Защо се чувстваме безпомощни като пациенти?

Според международното и националното здравно законодателство:

- (1) Пациент е всяко лице, което е потърсило или на което се оказва медицинска помощ.
- (2) Здравна информация е съвкупност от лични данни, свързани със здравословното състояние, физическото и психическото развитие на лицето, както и всяка друга информация, съдържаща се в медицинските рецепти, предписания, протоколи, удостоверения и друга медицинска документация.
- (3) Достатъчна медицинска помощ е медицинска помощ, оказана своевременно и с необходимото качеството при зачитане на правата на пациентите, спазване на принципите за равнопоставеност на лицата и координация на дейността на лечебните заведения.

Чувството за БЕЗПОМОЩНОСТ пред здравната система е психологически феномен, който особено много се засили сред пациентите в нашата страна през последните години и е свързано основно с проблемите в реструктурирането на здравната реформа. Допълнителен мощен фактор за чувството на безпомощност при ХЖХС е трайно установената практика на незначитане на пациентските им права.

Всички ние можем да разкажем, колко пъти сме били принудени да се чувстваме безпричинно виновни и е трябвало да потискаме обидата и гнева си, само защото сме имали нужда от ПОМОЩ, но не сме я получили или сме получили помощ, различаваща се от тази, осигурявана на ХИВ-негативните. Нищо не е в състояние да предизвика с такава сила чувството ни за НЕСПРАВЕДЛИВОСТ, както отказа да получим внимание и грижа в необичайна за ежедневието ни ситуация.

Именно за това е важно да знаем, че:

(1) Каквото и да се случва с нас, каквато и страшна диагноза да произнесат лекуващите ни, ние ИМАМЕ ПРАВА като пациенти. Непознаването на законите и отказът или страхът да се възползваме от техните разпоредби ни правят НЕРАВНОПОСТАВЕНИ и засилват чувството ни за БЕЗПОМОЩНОСТ, а нерядко и усещането за ОБРЕЧЕНОСТ.

(2) Правата ни не могат да бъдат реализирани без израз на активна воля да бъдем ИНФОРМИРАНИ ПАЦИЕНТИ.

Не е необходимо да искаме издаването на специални документи или въвеждането на индивидуални процедури, осигуряващи защитата на правата ни. Единственото усилие, което трябва да положим, е да познаваме съществуващите възможности, да ги използваме и да създаваме добра практика, която ще послужи на всички останали.

ЧАСТ II

Кой сте вие господин Пациент или Уважаеми господин Пациент?

Според Закона за здравето (ЗЗ) пациент е всяко лице, което е потърсило или на което се оказва медицинска помощ (чл. 84, ал.1 от Закона за здравето). Няма по-лош или по-добър пациент, както не може да има по-предпочитан пациент или такъв, на когото може да бъде отказана помощ. Единственият критерий, разделящ пациентите е СПЕШНОСТТА. Предимство ще имат винаги тези, които се нуждаят от спешна помощ, родилките и децата.

Длъжностно лице, което отказва медицинска помощ, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба от 5000 до 10 000 лв., а при повторно нарушение - от 10 000 до 20 000 лв. (чл.222, ал.1 от ЗЗ)

Здравното състояние на пациента не може да бъде оценявано въз основа на раса, пол, възраст, етническа принадлежност, произход, религия, образование, културно равнище, убеждения, политическа принадлежност, сексуална ориентация, лично и обществено положение или имуществено състояние. (чл. 85 от ЗЗ)

Всеки пациент има право на зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозните му права. Всеки пациент има право да поиска да бъде запознат с неговите права на достъпен език, както и да получи ясна информация за здравното си състояние и методите на лечение, които ще му бъдат приложени. (чл. 86 от ЗЗ)

Длъжностно лице, което наруши правата ни на пациенти, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - от 500 до 1500 лв. (чл.221 от ЗЗ)

Не е акт на неуважение, нито основание за промяна на отношението към нас, ако поискаме второ лекарско мнение, защото като пациенти имаме право на повече от едно медицинско становище относно диагнозата, лечението и прогнозата на заболяването ни. (чл. 86 от ЗЗ).

Преди да предприеме каквото и да е, лекуващият лекар трябва да получи информираното ни съгласие, като ни уведоми за:

- диагнозата и характера на заболяването;
- целите и естеството на лечението, разумните алтернативи, очакваните резултати и прогнозата;
- потенциалните рискове, свързани с предлаганите диагностично-лечебни методи, включително страничните ефекти и нежеланите лекарствени реакции, болка и други неудобства;
- вероятността за благоприятно повлияване, риска за здравето при прилагане на други методи на лечение или при отказ от лечение. (чл. 88 от ЗЗ)

Не бива да се притесняваме да поискаме медицинската информацията да ни бъде предоставяна в такъв обем и по такъв начин, че да подпомога нашия свободен избор, защото имаме право на това. (чл.88, ал.2 от 33)

Длъжностно лице, което “пропусне” да ни информира относно обстоятелствата, свързани с нашето лечение и здравно състояние, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - с лишаване от правото да упражнява медицинска професия за срок от 6 месеца до една година. (чл. 220, ал.1 от 33)

Важно е да отстояваме правото си на медицинска помощ и на получаването на такава своевременно и с необходимото качество. Това наричаме **ДОСТАТЪЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ**.

Какви са правата ни при хоспитализация (приемане на болнично лечение)?

Имаме право:

- да бъдем посещавани от личния ни лекар и от специалиста, издал направлението за хоспитализация;
- да приемаме или да отказваме посетители;
- да ползваме услугите на психотерапевт, юрист и свещенослужител;
- на образование и достъп до занимания, отговарящи на нашите социални, религиозни и културни потребности;
- да получаваме информация за цената на всяка медицинска услуга, манипулация, лечение и лекарствените препарати в доболничната и болничната помощ.

Правата ни трябва да бъдат гарантирани, чрез Правилника на лечебното заведение, до който ние можем да поискаме достъп, за да се запознаем с вътрешния ред.

Във всеки етап от нашето лечение можем да поискаме информация от лекуващия лекар и той е длъжен да ни информира за всичко, което се отнася до:

- здравословното ни състояние и необходимостта от лечение;
- заболяването, по повод на което сме потърсили здравна помощ и неговата прогноза;
- планираните профилактични, диагностични, лечебни и рехабилитационни дейности, както и рисковете, свързани с тях;
- диагностичните и терапевтичните алтернативи;
- името, длъжността и специалността на лицата, които участват в диагностично-лечебния процес.

Разбира се като пациенти можем да откажем помощта, от която се нуждаем, но трябва да знаем, че изразявайки това решение писмено, се отказваме и от достъп до здравна информация.

Не е въпрос на прекалена мнителност и не бива да се притесняваме да попитаме как ще бъде гарантирана конфиденциалността на данните,

отнасящи се до здравето ни състояние, защото имаме право на това. (чл.86 от 33)

Законът е определил здравна информация да бъде предоставяна на трети лица (институции), само когато:

- лечението ни продължава в друго лечебно заведение;
- съществува заплаха за здравето или живота на други лица;
- е необходима при идентификация на човешки труп или за установяване на причините за смъртта;
- е необходима за нуждите на държавния здравен контрол за предотвратяване на епидемии и разпространение на заразни заболявания;
- е необходима за нуждите на медицинската експертиза и общественото осигуряване;
- е необходима за нуждите на медицинската статистика или за медицински научни изследвания, след като данните, идентифициращи пациента, са заличени;
- е необходима за нуждите на Министерството на здравеопазването, Националния център по здравна информация, НЗОК, РЦЗ, РИОКОЗ и Националния статистически институт.

Във всеки един от тези случаи информацията се предоставя само след като бъдете уведомени с посочване на конкретното основание, по начина по който то е формулирано в закона.

Длъжностно лице, което предостави здравна информация извън условията и реда определени в 33 и нормативните актове по прилагането му, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба от 500 до 1500 лв., а при повторно нарушение - от 2000 до 6000 лв. (чл. 220, ал.3 от 33)

ЧАСТ III

Пациентът се подобрява и търси правата си

Ако познаваме добре правата си, това все още не означава, че сме постигнали нещо в тяхна защита. Разбира се, направили сме първата крачка, но отгук нататък ни предстои скок над бездушните процедури и немилостивата бумащина.

Първото, с което трябва да се примирим е, че процедурите съществуват с цел да покриват множество идентични казуси, а не, за да решат един личен и болезнено конкретен проблем. Често усилията ни “умират” пред невъзможността да намерим начин уникалният ни личен случай да бъде описан в стандартната форма на молба, заявление, жалба или друга административна форма. А когато се опитваме да надскочим скованата административна форма, можем да изпаднем в емоционални отклонения, в които е трудно да бъдат открити мотивите ни и още по малко конкретните ни намерения.

Не бива да очакваме служителите, от които зависи разрешаването на нашия проблем, да проявяват интерес и търпение към неясен текст. Важно е да се научим да пишем кратко и да представяме проблемите, които искаме да бъдат решени, логично и последователно.,

Като пациенти имаме право да подаваме жалби и сигнали до регионалните центрове по здравеопазване (РЦЗ) във всички случаи, когато считаме, че са нарушени правата ни. Жалбите и сигналите се подават по ред, определен в Закона за здравето и трябва да се отнасят до случаи на нарушаване на правата ни по същия закон.

Чл. 93. (1) Пациентът, съответно неговият родител, настойник или попечител, или упълномощено от него лице има право да подава жалби и сигнали до РЦЗ при нарушаване на правата му по този закон или при спорове, свързани с медицинското обслужване.

Каква е разликата между жалба и сигнал?

Жалба подаваме в случаите, когато конкретно са нарушени правата ни и от това сме претърпели или имаме основания да считаме, че ще претърпим вреди.

Чрез сигналите даваме израз на общата ни заинтересованост да не бъдат допускани ситуации, в които би било възможно да се нарушат правата на пациентите. Сигнали могат да бъдат подавани и от неправителствени организации, получили информация от свои членове за съществуващи или потенциални нарушения на правата на пациентите.

Тук ще разгледаме три основни казуса, при които можем да подадем жалба или сигнал по реда на чл. 93 на Закона за здравето.

1. Отказ за оказване на медицинска помощ (*Приложение 1*)
2. Отказ за предоставяне на медицинска информация (*Приложение 2*)
3. Отказ за осигуряване на конфиденциалност на данните от медицинската информация (*Приложение 3*)

След подаването на жалбата регионалният център по здравеопазване извършва служебна проверка, за да установи извършено ли е нарушение.

Нарушенията по Закона за здравето се санкционират по реда на Закона за административните нарушения и наказания, като най-често се налагат глоби и имуществени санкции. След приключване на проверката РЦЗ уведомява подалия жалбата или сигнала за резултатите.

В тази форма можем да подаваме жалби за нарушения на всички наши права като пациенти. В случаите, когато не желаем да се идентифицираме с лични данни, можем да предоставим информация на организацията, защитаваща нашите права, която да подаде сигнал, използвайки станалите ни известни факти и обстоятелства.

Правата ни като пациенти са гарантирани и от Правилата за добра медицинска практика на лекарите в Р. България. За да обосновем жалбите които подаваме, винаги можем да цитираме петте основни елемента на добрата медицинска практика:

- Професионална компетентност;
- Комуникативни умения;
- Етично поведение;

- **Достойно отношение към пациентите;**
- **Умения за работа в екип.**

Основни правила на добрата медицинска практика са:

- **Практикувай с добронамереност и почтеност;**
- **Актуализирай професионалните си знания и клинични умения;**
- **Поддържай годна документация за пациента;**
- **Поддържай добро ниво на общуване с пациентите и техните роднини;**
- **Поддържай и отстоявай конфиденциалността в отношенията лекар-пациент;**
- **Допускай възможността за “второ мнение” и отнасяне към друг специалист;**
- **Поддържай добри взаимоотношения с колегите;**
- **Съзнавай цената на грижите за здравето;**
- **Избягвай себеизтъкването и злоупотребата със заеманата позиция;**
- **Партнирай в промоцията на здравето.**

Съобразно тези правила от добрия лекар се очаква:

- **Да поставя грижата за пациентите на първо място;**
- **Да се отнася с пациентите учтиво и внимателно;**
- **Да зачита достойнството им и пази тайната на пациентите;**
- **Да изслушва и уважава позицията на пациентите;**
- **Да информира пациентите по разбираем за тях начин;**
- **Да зачита правото на пациентите да участват във вземането на решения относно тяхното лечение;**
- **Да развива и обновява професионалните си знания и умения;**
- **Да е запознат с границите на професионалната си компетентност;**
- **Да бъде почтен и внушаващ доверие;**
- **Да не разгласява поверителната информация;**
- **Да не допуска личните му възгледи да влияят на лечението;**
- **Да действа своевременно, за да предпази пациентите от рискове, породени от неспазване на правилата за добра медицинска практика;**
- **Да не се възползва от професионалната си позиция в отношенията си с пациентите;**
- **Да сътрудничи с колегите си в интерес на пациентите.**

В тези текстове можем да намерим достатъчно аргументи, за да защитим ефективно правата си като пациенти и ако е необходимо, да потърсим отговорност за безотговорно или дискриминационно поведение от страна на медицински лица.

За допълнителна аргументация винаги можем да използваме и Закона за защита от дискриминация. Текстове на този нормативен акт се отнасят до всяка форма на дискриминация, включително и тази, която се основава на здравното състояние на лицето

“Чл. 4. Забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.”

Лицата, извършили дискриминационен акт, умишлено или без умишъл, еднократно или като рецидивизиращо поведение, подлежат на санкции по Закона за защита от дискриминация и всяко засегнато лице може да поиска налагането им.

“Чл. 78. (1) Който извърши дискриминация по смисъла на този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.”

Какво можем да направим, за да защитим правата си в случаите, когато установим акт на пряка или непряка дискриминация.

Адресираме до Комисията за защита от дискриминация жалба, в която подробно описваме дискриминационната проява (*Приложение 4*).

Подадената жалба ще бъде съпроводена с проверка и в случай че се установи истинността на изложените от нас факти, на лицето извършващо или допускащо извършването на дискриминационни прояви, ще бъде наложена административна санкция.

ЧАСТ IV

Имаме гражданско право да знаем. Как да получим информацията?

Обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Задължени органи, които създават и съхраняват обществена информация са държавни органи, органи на местното самоуправление, физически и юридически лица за тази част от дейността им, която е финансирана от държавния бюджет, средствата за масова информация

Право на достъп до информация има всеки гражданин

Във всички останали случаи, когато не сме пациенти по смисъла на закона, можем да упражним гражданското си право на ДОСТЪП ДО ИНФОРМАЦИЯ. Ако информацията, от която се нуждаем, се съхранява от структури, чиято дейност (изцяло или отчасти) се финансира от държавния бюджет, можем да адресираме своето искане към тях. Задължените от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) лица са длъжни да предоставя информацията:

- открито, достоверно и с необходимата пълнота
- осигурявайки еднакъв достъп до информация
- осигурявайки законността и защитата на личната информация.

Резултатът от упражненото право на достъп до информация трябва да бъде такъв, че да позволи на заинтересованото лице да си състави собствено мнение за дейността на съответната организация.

Обществената информация, до която имаме достъп, може да бъде служебна или официална.

Официална обществена информация е тази, която се съдържа в документите (актове), издавани от държавните органи и от органите на местното самоуправление при осъществяване на тяхната дейност.

Служебна информация е тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация т.е. във връзка с подготвянето на официални документи. Служебна е и информацията, която се събира, създава и съхранява по повод дейността на органите и на техните администрации.

Какъв е редът за достъп до обществена информация?

До официална обществена информация получаваме достъп чрез обнародването на съответния документ (нормативен акт). Ако поискаме достъп до официална обществена информация, най-вероятно ще получим указания за мястото на нейната публикация.

Достъпът до служебната обществена информация е свободен, но правото да я получим трябва да бъде упражнено по ред определен в Закона за достъп до обществена информация.

За да получим необходимата ни информация, трябва да подадем заявление, което да отговаря на описанието, дадено в ЗДОИ.

И така ЗАЯВЛЕНИЕТО ТРЯБВА ДА СЪДЪРЖА:

- трите имена и адрес за кореспонденция със заявителя
- точно описание на исканата информация
- предпочитаната форма за предоставяне на информацията

Трябва да знаем, че заявлението може да бъде оставено без отговор, ако не е съставено в описаната форма (*Приложение 5*)

Трябва да знаем, че всяко подадено заявление се вписва в специален регистър, воден към съответното ведомство и отговор трябва да получим в срок до 14 дни. За да сме сигурни, че ще упражним пълноценно правото си на достъп до информация, трябва да познаваме Закона за достъп по обществена информация. Това ще ни даде възможност да предвидим действията на органите, към които сме отправили питането, както и да планираме по-добре нашите следващи стъпки. Получаването на своевременно, актуална и пълна информация в повечето случаи е решаващо при вземането на важни решения. Затова трябва да сме сигурни, че сме адресирали правилно искането си, формулирали сме точно въпросите си и не възлагаме повече очаквания, отколкото могат да изпълнят държавните органи и органите на местното управление.

От своя страна всяко длъжностно лице, което без уважителна причина, не се произнесе в срок по заявление за достъп до обществена информация, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба от 50 до 100 лв.

ЧАСТ V

Ти си ХИВ - серопозитивен – какво значи това на практика по отношение на медицинското ти обслужване?

ОСНОВНО I: Достъпът до лечение на ХИВ-инфекцията ти не зависи от това дали си здравноосигурен и е безплатен за теб

Трябва да си записан за наблюдение и лечение на ХИВ-инфекцията в специализираните центрове в София, Пловдив, Варна, Плевен, Ст. Загора и Бургас (последните два към момента на написване на текста - м. октомври 2008 г. все още не функционират).

Тези центрове осигуряват извършването на строго специализираните изследвания за брой на CD4 / CD8 клетки - на 2 месеца и вирусен товар (VL) - на 4 месеца, необходими за преценка на ефективността на терапията ти. По преценка на наблюдаващия те лекар те могат да се правят и извън този график.

Въз основа на тези резултати се изписват и при необходимост се променят лекарствата за твоята антиретровирусна терапия.

Там ти се правят кръвни и биохимични изследвания, с които се проследява общото ти състояние и се следи за странични ефекти от терапията.

Там получаваш лекарствата си за антиретровирусната терапия, като следва да се явяваш всеки месец на място. При затруднения от твоя страна, можеш да упълномощиш някого да вземе лекарствата и да ти ги донесе или

изпрати. Упълномощаването може да бъде направено в свободен текст, а ако е необходимо, може да стане и с официално пълномощно (*Приложение б*).

Също така можеш да упълномощиш някого да получава и резултати от твои изследвания и различни документи, например епикризи. Ако твоето семейство, настойници или попечители не са информирани за здравословното ти състояние и ти не желаеш това, можеш да упълномощиш избрано от теб лице, доверявайки се на неговата отговорност и добронамереност.

ОСНОВНО II: За всякакви други здравни проблеми следва да се обръщаш към личния си лекар и други специалисти, работещи към здравноосигурителната система или на частна практика.

Имай предвид, че личният ти лекар не е специално обучен да се грижи за някои от състоянията, от които може да страдаш и не винаги може да ти осигури нужните лечение и насочване към компетентни специалисти.

Не можеш да разчиташ и на съгласуваност на грижите за тебе между лекуващите ХИВ-инфекцията ти и специалистите към които си се обърнал поради други здравни проблеми. Това не е регламентирано нормативно и няма създадена организация за осъществяването на връзката между различните специалисти, от която би могъл да се ползваш.

Затова ти трябва да проявяваш разум, активност и да имаш знания, за да стигнеш сам до разумното решение към кого да се обърнеш. Друга възможност е да разчиташ на съдействие от организации, работещи за хората, живеещи с ХИВ, каквато е фондация “Надежда срещу СПИН”. Те познават добронамерени медицински специалисти от различен профил и съдействат за намирането при необходимост и на други специалисти.

Така написаното не дава отговор на всичките ти проблеми. На практика те са много повече, като за част от тях здравната система в България все още не е намерила решение. За друга част и световната медицина няма решение, но упорито се работи и е необходимо постоянно да търсиш информация за новостите, които могат да ти помогнат. Защото нерешеното вчера и все още нямащото решение днес, може да намери решение утре.

ПРИЛОЖЕНИЯ:

Приложение 1

До Регионалния център
по здравеопазване
гр.

ЖАЛБА

от
(име, фамилия)

адрес:
(актуален адрес за кореспонденция)

Относно : Отказ за оказване на медицинска помощ

Уважаеми господа,

1.
(В тази част на жалбата описваме фактите и обстоятелствата, довели до нарушаването на правата ни. Посочваме лечебното заведение, обстоятелствата поради които сме потърсили помощ, лицето към което сме се обърнали за оказване на медицинска помощ, мотивите с които ни е била отказана полагащата се медицинска помощ и настъпилите в резултат на това последици, ако има такива. Не е необходимо жалбата да бъде подавана само след настъпване на последици. Нарушение на Закона за здравето представлява самият отказ да бъде оказана медицинска помощ.)

2.
(в тази част на жалбата се описва характера на извършеното нарушение)

Уважаеми господа,

С оглед на изложеното до тук, считам че са налице данни, удостоверяващи извършено нарушение по Закона за здравето (ЗЗ), накърняващо правата ми като пациент, а именно отказ от оказване на медицинска помощ.

Във връзка с това ви моля, след като извършите необходимата проверка и установите истинността на изложените от мен факти, да наложите административна санкция на посочените лица, така както е предвидено в ЗЗ.

дата

С уважение:

Приложение 2

До Регионалния център
по здравеопазване
гр.

ЖАЛБА

от
(име, фамилия)

адрес:
(актуален адрес за кореспонденция)

Относно : Отказ за предоставяне на здравна информация

Уважаеми господа,

1.
(В тази част на жалбата описваме фактите и обстоятелствата, в резултат на които се е наложило да поискаме предоставянето на отнасяща се до нас здравна информация. Посочваме лечебното заведение и длъжностните лица, към които сме се обърнали за предоставяне на здравната информация, както и мотивите, с които ни е отказано. Идентична жалба можем да подадем и в случай, че здравната информация е предоставена на трети лица, без да сме информирани за това и без да сме изразили съгласие. Необходимо е да се посочи каква точно част от здравната информация сме поискали)

2.
(В тази част на жалбата се описва характера на извършеното нарушение)

Уважаеми господа,

С оглед изложеното до тук считам че са налице данни, удостоверяващи извършено нарушение по Закона за здравето (ЗЗ), накърняващо правата ми като пациент, а именно отказ от предоставяне на здравна информация, отнасяща се до (конкретизира се вида информация която сме поискали).

Във връзка с това ви моля след като извършите необходимата проверка и установите истинността на изложените от мен факти да наложите административна санкция на посочените лица, така както е предвидено в ЗЗ.

дата

С уважение:

Приложение 3

До Регионалния център по
здравеопазване
гр.
.....

ЖАЛБА

от

(име, фамилия)

адрес:.....

(актуален адрес за кореспонденция)

Относно : Отказ за осигуряване на конфиденциалност на данните, отнасящи се до здравното състояние

Уважаеми господа,

1.

(В тази част на жалбата описваме фактите и обстоятелствата, довели до нарушаването на правата ни. Подробно описваме обстоятелствата, при които сме поискали гаранции или сме се уверили в липсата на такива по отношение на опазването на конфиденциалността на данните, съдържащи се в здравната информация. Посочва се лечебното заведение, в което е установено нарушението, както и длъжностните лица отговорни за това.

2.

(В тази част на жалбата се описва характера на извършеното нарушение)

Уважаеми господа,

С оглед изложеното до тук, считам че са налице данни, удостоверяващи извършено нарушение по Закона за здравето (ЗЗ), накърняващо правата ми като пациент, а именно отказ от осигуряване на конфиденциалност на данните, отнасящи се до здравословното ми състояние.

Във връзка с това ви моля, след като извършите необходимата проверка и установите истинността на изложените от мен факти, да наложите административна санкция на посочените лица, така както е предвидено в ЗЗ.

дата

С уважение:

Приложение 4

До Комисията за
защита от
дискриминация
гр.

ЖАЛБА

от
(име, фамилия)

адрес:
(актуален адрес за кореспонденция)

Относно : Извършен дискриминационен акт

Уважаеми господа,

1.

(В тази част на жалбата описваме фактите и обстоятелствата, които отговарят на определението за пряка или непряка дискриминация, на които сме станали свидетели или които са били пряко насочени към нас. Посочваме точно извършителите, мястото както и събитията, съпътствали извършването на дискриминационния акт.

2.

(В тази част на жалбата посочвате какъв точно е дискриминационният акт, като използвате определението в Закона за дискриминация. Например – С описаните в част 1 на настоящата жалба бе извършен дискриминационен акт, основан на етническа принадлежност, обществено положение, увреждане, сексуална ориентация.)

Уважаеми господа,

С оглед на изложеното до тук, считам че са налице основания да бъде приложена цялата строгост на закона като на лицата, допуснали извършването на описаните дискриминационни дейности, бъде наложена съответна административна санкция.

дата

С уважение:

Приложение 5

До
(посочва се точното наименование
на организацията, до която е
адресирано заявлението)

Гр.
(актуален адрес за
кореспонденция)

ЗАЯВЛЕНИЕ

от
(трите имена на заявителя)

адрес за кореспонденция
(актуален адрес за кореспонденция и евентуално телефон и ел. поща)

Относно: Предоставяне на достъп до обществена информация

Уважаеми господа,

На основание чл. 24, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация, моля да ми бъде предоставена информация за следното:

.....
(тук подробно се описва информацията, която искаме, като се посочват всички известни ни детайли)

На основание чл. 26, ал.1 посочвам предпочитаната форма за предоставяне на информация, както следва:

.....
(тук се посочва формата, в която предпочитаме да получим информацията. Съгласно закона формите са следните: преглед на информацията - оригинал или копие, устна справка, копия на хартиен носител, копия на технически носител. Можем да поскаме информацията да ни бъде предоставена в повече от една форма, но е задължително да посочим каква е тя. Липсата на посочена форма се счита за непълнота на заявлението и може да бъде основание то да бъде оставено без разглеждане. Ако поискаме информацията да ни бъде предоставена на технически носител, трябва да уточним и вида на записа, който предпочитаме. Структурата, предоставяща информацията е в правото си да поиска да се заплатят разходите по нейното обработване по предварително обявен ценоразпис съгласно Заповед №10 на МФ от 10.01.2001 г.)

Съгласно изискванията на закона посочвам следния адрес за кореспонденция:

дата

С уважение:

ПЪЛНОМОЩНО

Подписаният
ЕГН, **Л.К.**,
издадена на **от**,
адрес

УПЪЛНОМОЩАВАМ:

.....
ЕГН, **Л.К.**,
издадена от **на** **г. със следните**
правомоция:

*Да ме представлява и получи от мое име следните, полагащи ми се
медикаменти, информация, документи:*

.....
.....

(посочва се конкретната причина за упълномощаването)

*Ако е необходимо да положи подпис под документи, удостоверяващи
получаването на медикаментите, информацията, документите.*

*Упълномощеният по настоящото пълномощно се задължава да спазва
пълна конфиденциалност по отношение на данните, станали му известни при
упражняване на правата по пълномощното.*

Настоящото пълномощно е изготвено с цел да бъде представено пред

.....

(посочва се мястото за където важи пълномощното)

УПЪЛНОМОЩИТЕЛ: